

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD
REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 61 0 Ps 006725 21 Rev 2
Banjaluka: 11.11.2021. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija Tanja Bundalo, predsjednik vijeća, Senad Tica i Gorjana Popadić, član vijeća, u pravnoj stvari tužitelja a.d. GIK H. – u stečaju, P., koga zastupa punomoćnik-zaposlenik D.S., protiv tuženog a.d. I.i. L., koga zastupa punomoćnik M.P., advokat iz B., radi isplate, vrijednost spora 238.857,90 KM, odlučujući o revizijama stranaka izjavljenim protiv presude Višeg privrednog suda u Banjaluci broj: 61 0 Ps 006725 19 Pž 3 od 31.3.2021. godine, na sjednici održanoj 11.11.2021. godine, donio je

PRESUDU

Revizija tužitelja se usvaja i presuda Višeg privrednog suda u Banjaluci broj: 61 0 Ps 006725 19 Pž 3 od 31.3.2021. godine preinačava, tako što se žalba tuženog odbija i presuda Okružnog privrednog suda u Istočnom Sarajevu broj 61 0 Ps 006725 17 Ps 2 od 19.11.2018. godine, potvrđuje.

Revizija tuženog se odbija.

Obrazloženje

Presudom Okružnog privrednog suda u Istočnom Sarajevu broj 61 0 Ps 006725 17 Ps 2 od 19.11.2018. godine, obavezan je tuženi da tužitelju na ime isplati iznos od 160.510,36 KM sa zakonskom zateznom kamatom na račune od broja ... do broja ... i od broja ... do broja ... (individualno označeni u izreci), u iznosu i za period naveden u izreci prvostepene presude, da plati zakonsku zateznu kamatu na dio uplaćenog duga u iznosu od 78.347,54 KM koji je plaćen 3.9.2014. godine, na račune od broja ... do broja ... (individualno označeni u izreci), u iznosu i za period naveden u izreci prvostepene presude, te da tužitelju na ime naknade troškova postupka isplati iznos od 21.133,68 KM, sve u roku od 30 dana.

Presudom Višeg privrednog suda u Banjaluci broj: 61 0 Ps 006725 19 Pž 3 od 31.3.2021. godine, žalba tuženog je djelimično usvojena i prvostepena presuda preinačena tako što je tuženi obavezan da tužitelju isplati, i to:

iznos od 39.639,63 KM sa zakonskom zateznom kamatom:

- po računu ... na iznos od 4.155,26 KM, počev od 16.5.2012. godine,
- po računu ... na iznos od 7.979,40 KM, počev od 16.6.2012. godine,
- po računu ... na iznos od 5.967,00 KM, počev od 16.6.2012. godine,
- po računu ... na iznos od 4.387,50 KM, počev od 16.6.2012. godine,
- po računu ... na iznos od 468,00 KM, počev od 16.6.2012. godine,

- po računu ... na iznos od 4.633,20 KM, počev od 04.7.2012. godine,
- po računu ... na iznos od 7.160,40 KM, počev od 04.7.2012. godine,
- po računu ... na iznos od 964,87 KM, počev od 04.7.2012. godine,
- po računu ... na iznos od 2.281,50 KM, počev od 04.7.2012. godine,
- po računu ... na iznos od 1.462,50 KM, počev od 04.7.2012. godine,
- po računu ... na iznos od 234,00 KM, počev od 04.7.2012. godine, do konačne isplate.

iznos od 25.563,67 KM sa zakonskom zateznom kamatom:

- po računu ... na iznos od 5.670,16 KM, počev od 7.4.2013. godine,
- po računu ... na iznos od 3.276,00 KM, počev od 14.4.2013. godine,
- po računu ... na iznos od 2.983,50 KM, počev od 5.5.2013. godine,
- po računu ... na iznos od 3.159,00 KM, počev od 16.5.2013. godine,
- po računu ... na iznos od 2.983,50 KM, počev od 16.6.2013. godine,
- po računu ... na iznos od 5.338,71 KM, počev od 14.7.2013. godine,
- po računu ... na iznos od 3.978,00 KM, počev od 16.8.2013. godine,
- po računu ... na iznos od 117,00 KM, počev od 14.9.2013. godine,
- po računu ... na iznos od 117,00 KM, počev od 16.10.2013. godine, do konačne isplate.

Obavezan je tuženi da tužitelju plati zakonsku zateznu kamatu:

- po računu ... na iznos od 13.630,50 KM, počev od 16.8.2012. godine,
- po računu ... na iznos od 13.630,50 KM, počev od 16.9.2012. godine,
- po računu ... na iznos od 3.393,00 KM, počev od 16.10.2012. godine,
- po računu ... na iznos od 11.629,80 KM, počev od 16.11.2012. godine,
- po računu ... na iznos od 4.176,90 KM, počev od 16.11.2012. godine,
- po računu ... na iznos od 3.276,00 KM, počev od 16.12.2012. godine,
- po računu ... na iznos od 3.919,50 KM, počev od 11.1.2013. godine,
- po računu ... na iznos od 3.276,00 KM, počev od 16.1.2013. godine,
- po računu ... na iznos od 2.983,50 KM, počev od 16.2.2013. godine,
- po računu ... na iznos od 3.861,00 KM, počev od 16.2.2013. godine,
- po računu ... na iznos od 3.276,00 KM, počev od 02.3.2013. godine,
- po računu ... na iznos od 2.983,50 KM, počev od 16.3.2013. godine,
- po računu ... na iznos od 3.861,00 KM, počev od 16.3.2013. godine,
- po računu ... na iznos od 3.276,00 KM, počev od 16.3.2013. godine,
- po računu ... na iznos od 1.174,34 KM, počev od 7.4.2013. godine, do 3.9.2014. godine.

Obavezan je tuženi da tužitelju na ime naknade troškova postupka isplati iznos od 1.073,71 KM, a sve u roku od 30 dana od dana prijema presude.

Preko dosuđenog iznosa tužbeni zahtjev je odbijen.

Tužitelj revizijom pobija drugostepenu odluku u odbijajućem dijelu zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešne primjene materijalnog prava i zbog prekoračenja tužbenog zahtjeva učinjenog u drugostepenom postupku, sa prijedlogom da se pobijana odluka preinači i tužbeni zahtjev usvoji u cijelosti ili da se ukine i predmet vrati na ponovno suđenje.

Tuženi revizijom pobija drugostepenu odluku u dosuđujućem dijelu zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, sa prijedlogom da se pobijana odluka preinači i tužbeni zahtjev odbije ili da se ukine i predmet vrati istom sudu na ponovno suđenje, a tužitelj obaveže na naknadu troškova postupka na ime sastava revizije u iznosu od 3.627,00 KM.

Tužitelj u odgovoru na reviziju tuženog predlaže da se odbije.

Tuženi u odgovoru na reviziju tužitelja predlaže da se odbije, a ovaj obaveže na naknadu troškova na ime sastava odgovora u iznosu od 3.627,00 KM.

Revizija tužitelja je osnovana.

Revizija tuženog nije osnovana.

Cijeneći nalaz i dopune nalaza koje je sačinio vještak ekonomske struke D.Š., prvostepeni sud zaključuje da je tužitelj do otvaranja stečajnog postupka (18.6.2012. godine) imao potraživanje prema tuženom u iznosu od 574.864,24 KM (računi od 1.1.2012. godine do 18.6.2012. godine), a izvršenim kompenzacijama broj ... od 2.7.2012. godine na iznos od 81.997,91 KM, broj ... od 2.7.2012. godine na iznos od 351.777,83 KM i kompenzacijom od 9.7.2012. godine na iznos od 6.142,50 KM, kompenziran je iznos od 439.918,24 KM i potraživanje tužitelja sniženo na iznos od 134.946,69 KM.

Vještak je u nalazu utvrdio da po računima nastalim nakon otvaranja stečajnog postupka (računi od 18.6.2012. godine do 30.9.2013. godine), potraživanje tužitelja prema tuženom postoji još u iznosu od 103.911,21 KM, čime je ukupno potraživanje na dan utuženja iznosilo 238.854,90 KM.

Sud utvrđuje da je između stranaka nesporno da je tuženi 3.9.2014. godine uplatio iznos od 78.347,54 KM, ali da je sporno koji su računi plaćeni.

Tužitelj se izjasnio da je ovu uplatu računao primjenom odredbe članu 312. Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“, broj 29/78, 39/85, 45/89 i 57/89, te „Službeni glasnik RS“, broj 17/93 do 74/04 - u daljem tekstu: ZOO), pa je utuženo potraživanje u konačnom opredjelio na iznos od 160.510,36 KM (238.854,90 KM - 78.347,54 KM).

Prvostepeni sud spornu kompenzaciju broj ... u iznosu od 179.619,90 KM ne prihvata validnom polazeći od toga da je vještak u dopuni nalaza koju je sačinio 16.5.2017. godine, utvrdio da je kompenzacija knjižena samo u finansijskoj dokumentaciji tuženog i da su njome plaćeni dospjeli računi iz 2010. i 2011. godine, a ne računi na kojima se zasniva tužbeni zahtjev.

Kada su u pitanju okončane situacije koje su sporne između parničnih stranaka, prvostepeni sud cijeni dokazanim da tužitelj kao investitor nije ovjerio okončane situacije koje mu je dostavio tuženi, niti su te situacije ovjerene od strane nadzornog organa. Utvrđeno je da je tuženi prije otvaranja stečajnog postupka, dana 19.12.2011. godine dostavio tužitelju okončanu situaciju bez KIF broja na iznos od 214.438,62 KM (vraćena dopisom tužitelja broj 176/2011/B od 30.12.2011. godine), a nakon otvaranja stečajnog postupka situaciju KIF broj ... na iznos od 214.438,62 KM. Obe dostavljene okončane situacije odnose na iste radove (regulacija korita rijeke G.).

Slijedom ovih utvrđenih činjenica prvostepeni sud zaključuje da postojanje dvije identične okončane situacije, u „najmanju ruku dovode u sumnju da je tuženi dva puta obračunao iste radove“.

Iz navedenih razloga prvostepeni sud smatra da je na konačnu odluku o tužbenom zahtjevu bez uticaja presuda Okružnog privrednog suda u Istočnom Sarajevu broj: 61 0 Ps 007955 14 Ps od 1.4.2016. godine, potvrđena presudom Višeg privrednog suda u Banja Luci 61 0 Ps 007955 16 PŽ od 30.11.2016. godine, kojom je odbijen tužbeni zahtjev tužitelja da se utvrdi da je ništava okončana situacija od 19.12.2011. godine na iznos od 214.438,62 KM i okončana situacija broj: ... od 30.6.2012. godine na iznos od 214.438,62 KM, te da je ništava izjava o kompenzaciji broj: ... na iznos od 179.619,90 KM.

Cijeneći iskaz svjedoka A.I. i R.J. i dovodeći ih u vezu sa nalazom vještaka i ostalim izvedenim materijalnim dokazima, prvostepeni sud nalazi da „prateća dokumentacija koja mora da prati izjave o kompenzacijama nije kompletna i da je manjkava“, te zaključuje da se izjavama svjedoka ne može dokazati validnost sporne kompenzacije broj ... u smislu koji su računi bili predmet te kompenzacije.

Prvostepeni sud obrazlaže da se „ne može sa sigurnošću utvrditi“ da li je nakon otvaranja stečajnog postupka nad tužiteljem bilo prebijanja potraživanja, saglasno odredbi člana 82. stav 1. Zakona o stečajnom postupku („Službeni glasnik RS“, broj: 26/10).

U konačnom je zaključak prvostepenog suda da tuženi nije dokazao da je izvršena kompenzacija potraživanja „po računima tužitelja taksativno navedenim u izreci presude“.

Cijeneći nalaz koga je sačinio vještak A.V., prvostepeni sud navodi da se vještak u nalazu i obrazloženju nalaza izjasnio da navedene kompenzacije, što uključuje i kompenzaciju broj ..., imaju „nedostataka potrebnih dokumenata koji moraju biti uz izjavu o kompenzaciji“, a što odgovara i nalazu vještaka D.Š. Stoga prvostepeni sud smatra da nisu ispunjeni uslovi iz člana 336. ZOO da bi se kompenzacijama „izazvao prestanak obaveze“.

Odluka prvostepenog suda zasnovana je na odredbama člana 336. i 337. ZOO.

Drugostepeni sud žalbu tuženog cijeni djelimično osnovanom iz kog razloga preinačava prvostepenu presudu i odlučuje kao u izreci.

Za razliku od prvostepenog suda svoju odluku zasniva na nalazu vještaka finansijske struke A.V.

Vještak A.V. je utvrdila da parnične stranke nemaju usklađenu finansijsku dokumentaciju, da nisu vršile međusobna sravnjenja i nisu sačinili zajednički IOS, iako su na to bili obavezni po zakonskim propisima. Posljedica toga je, kako je vještak našao, da u finansijskoj dokumentaciji stranaka postoji razlika sa početnim stanjem na 1.1.2012. godine koja se ogleda u tome što je tuženi vodio potraživanje prema tužitelju u ukupnom iznosu od 93.520,29 KM (uplate iz osnova osiguranja depozita u iznosu od 10.939,38 KM + 62.037,41 KM i uplate prema radnicima u iznosu od 12.987,50 KM + 7.556,00 KM), dok tužitelj nije imao evidentiran taj iznos kao dug prema tuženom.

Vještak A.V. je u nalazu utvrdila da je tužitelj, prije otvaranja stečajnog postupka, imao potraživanje prema tuženom u iznosu od 766.824,35 KM (veći za iznos od 191.960,11 KM nego iz nalaza vještaka D.Š.).

Za razliku od vještaka D.Š., vještak A.V. smatra i što drugostepeni sud prihvata, da su sve kompenzacije na koje se pozvao tuženi (broj ... od 2.7.2012. godine na iznos od 81.997,91 KM, broj ... od 2.7.2012. godine na iznos od 351.777,83 KM, kompenzacija od 9.7.2012. godine na iznos od 6.142,50 KM i na iznos od 3.327,95 KM i kompenzacija broj: ... na iznos od 179.619,90 KM), validne jer su prihvaćene od obe stranke. Prema nalazu kompenziran je ukupni iznos od 622.865,19 KM, pa je potraživanje tužitelja ostalo neizmireno za iznos od 143.958,26 KM.

Vještak A.V. se izjasnila da je prihvatila priloge kompenzacionih listova iako konstatuje da „nisu ovjerene od tužitelja“, a to obrazlaže time da „postojanje kompenzacija potvrđuju međusobne obaveze i potraživanja...“.

Drugostepeni sud nije prihvatio mišljenje vještaka D.Š. da kompenzacija broj: ... nije validna, polazeći od toga da je ovaj vještak obrazlažući nalaz i dopunu nalaza potvrdio da je kompenzacija broj: ... na iznos od 179.619,90 KM prihvaćena od strane stečajnog upravnika i sprovedena „preko banke“.

Uvidom u kompenzaciju broj: ... vidljivo je da ona sadrži iznos kompenzacije (179.619,90 KM) naziv, potpis i pečat stranaka (za tužitelja je pečat a.d. H.-u stečaju), da nema kompenzacionih lista kao priloga niti se iz sadržaja kompenzacije može utvrditi koji su računi kompenzirani, pri čemu je pravilno utvrđenje drugostepenog suda da ova kompenzacija jeste prihvaćena od stečajnog upravnika.

Po ocjeni drugostepenog suda kompenzacijom broj ... su plaćeni računi koji su dospjeli prije otvaranja stečajnog postupka cijeneći da su se kompenzacijama mogli plaćati samo računi koji su nastali prije otvaranja stečajnog postupka, pa time, kada je u pitanju uplata iznosa od 78.340,54 KM, da tuženi ovom uplatom nije mogao da zatvara račune koji su dospjeli prije otvaranja stečajnog postupka jer je „naznačio“ da plaća račune nastale nakon otvaranja stečajnog postupka, zbog čega smatra da nije bilo mjesta primjeni odredbe člana 312. ZOO.

Prema nalazu vještaka A.V., potraživanje tužitelja prema tuženom prije otvaranja stečajnog postupka iznosi 39.693,63 KM, a nakon otvaranja stečajnog postupka 25.563,67 KM, odnosno ukupno potraživanje iznosi 65.257,30 KM.

Vještak A.V. je utvrdila da prije otvaranja stečajnog postupka postoji dug tužitelja prema tuženom u iznosu od 84.499,63 KM, što je potvrđeno i nalazom vještaka D.Š. od 3.6.2014. godine, ali da tuženi u ovoj parnici nije istakao prigovor radi prebijanja, već da je istakao građanskopravni prijeboj.

Nije sporno da tuženi svoje potraživanje nije prijavio u stečajnom postupku.

Cijeneći žalbu tuženog djelimično osnovanom, drugostepeni sud preinačava prvostepenu presudu tako što obavezuje tuženog da tužitelju isplati iznos od 39.693,63 KM (računi od broja ... do broja ...) sa zateznom kamatom počev od 4.7.2012. godine, kao dana dospijeca zadnjeg računa prije otvaranja stečajnog postupka, te iznos od 25.563,67 KM (računi od broja ... –na iznos od 5.670,16 KM do broja ...) sa zateznom kamatom počev od 16.10.2013. godine, kao dana dospijeca zadnjeg računa za potraživanja nastala u stečaju.

Drugostepeni sud je zakonsku zateznu kamatu na isplaćeni iznos od 78.347,54 KM dosudio u odnosu na račune broj ..., ..., ..., ..., ..., ..., ..., ..., ..., ..., ..., ..., ..., ..., i ... –na iznos od

1.174,34 KM, polazeći od toga da su tom uplatom plaćeni računi nastali nakon otvaranja stečajnog postupka.

Drugostepena odluka je donesena uz pogrešnu primjenu materijalnog prava, iz kog razloga se revizija tužitelja ukazuje osnovanom.

Nesporno je da su parnične stranke bile u poslovnom odnosu temeljem kog je tužitelj davao tuženom u zakup svoje objekte, vozila i opremu i prodavao mu rezervne dijelove za vozila, dok je tuženi za tužitelja obavljao građevinske radove. Iz tih poslovnih odnosa su proistekli računi na kojima tužitelj zasniva tužbeni zahtjev.

Stečajni postupak nad tužiteljem otvoren je 18.6.2012. godine, a tuženi nema svojstvo stečajnog povjerioca.

Tužitelj je tužbeni zahtjev postavio na iznos duga od 238.857,90 KM, a temelji ga na neplaćenim računima dospjelim do otvaranja stečajnog postupka (od računa broj ... od 12.12.2011. godine do broja ... od 18.6.2012. godine) i na neplaćenim računima iz stečajnog postupka (od računa broj ... od 31.7.2012. godine do broja ... od 30.9.2013. godine).

U toku postupka tužitelj je priznao uplatu tuženog od 3.9.2014. godine u iznosu od 78.347,54 KM i naveo da je, u smislu odredbe člana 312. ZOO, ovom uplatom zatvorio najstarije dospjele račune (od broja ... do broja ... - za dio iznosa od 791,11 KM).

Shodno tome na ročištu održanom 5.4.2017. godine opredjelio je tužbeni zahtjev na iznos glavnog duga od 160.510,36 KM, što obuhvata račune od broja ... (za dio iznosa od 7.983,89 KM) do računa broj ... i od računa broj ... do računa broja ..., i na isplatu zatezne kamate na iznos od 78.347,54 KM zbog docnje u plaćanju.

Potraživanje po računima dospjelim do otvaranja stečajnog postupka iznosi 56.599,15 KM, a nakon otvaranja postupka 103.911,21 KM.

Ovaj sud nalazi da je pravilan zaključak prvostepenog suda da je tužitelj dokazao osnov potraživanja i iznos potraživanja (računi navedeni u opredjeljenom zahtjevu), a da tuženi nije dokazao da su računi na kojima je zasnovan tužbeni zahtjev plaćeni kompenzacijama.

Tuženi je u odgovoru na tužbu naveo da osporava osnov tužbe jer su parnične stranke međusobna potraživanja kompenzirali, kako prije tako i tokom stečajnog postupka, navodeći da ukoliko tužitelj to osporava da onda, pozivom na odredbu člana 337. ZOO, „izjavljuje da vrši prebijanje međusobnih potraživanja“.

Kompenzacija je moguća kao prestanak obveznog odnosa u onim situacijama kada između vjerovnika i dužnika istovremeno postoje međusobna potraživanja, jer je dužnik iz jednog obveznog odnosa istovremeno vjerovnik svog vjerovnika temeljem nekog drugog obveznog odnosa. Do kompenzacije može doći na više načina, pa se pravi razlika između jednostrane, ugovorne, zakonske i sudske kompenzacije.

Pretpostavke za kompenzaciju propisane su odredbom člana 336. ZOO, a tiču se dospjelosti, uzajamnosti, istovrsnosti i podobnosti za kompenzaciju. Kompenzacija ne nastaje čim se steknu uvjeti za to već je potrebno da jedna strana izjavi drugoj da vrši kompenzaciju (član 337. ZOO), dakle jednostrana izjava volje o namjeravanoj kompenzaciji koju izjavljuje dužnik bez određene forme, a nakon što je izjava dana do kompenzacije dolazi ne od trenutka

izjave već od onog trenutka kada su ispunjeni svi uvjeti po zakonu da bi mogla nastupiti kompenzacija (retroaktivno dejstvo izjave).

Ako jedna strana da drugoj konstitutivnu kompenzacijsku izjavu, a ipak dođe do utuženja kompenziranog iznosa, tada se tuženi može braniti prigovorom da tužiteljevo potraživanje jeste nastalo i postojalo, ali da je naknadno prestalo zbog nastanka njegovog potraživanja i davanja konstitutivne izjave o kompenzaciji. Radi se o prigovoru zbog već nastale kompenzacije i u ovim situacijama se tuženi brani poricanjem osnovanosti tužbenog zahtjeva zbog prestanka potraživanja, a sud treba odlučiti samo o tužbenom zahtjevu tužitelja, jer tuženi u biti ne ističe neko svoje potraživanje prema tužitelju.

Međutim i Zakon o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“, broj: 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13-u daljem tekstu: ZPP) u članu 196. stav 3. uređuje institut prijeboja (kompenzacije) na temelju odluke suda i tu se ne radi o građanskoj izvanprocesnoj kompenzaciji jer tuženi ne osporava postojanje tužiteljevog potraživanja, već ističe postojanje svog kompenzabilnog ali još nekompenziranog zahtjeva. Kod procesnog prigovora prijeboja oba potraživanja egzistiraju i prigovor ih konstitutivno ne gasi jer on predstavlja zahtjev za kompenzaciju konstitutivnom odlukom suda, pa pred sudom postoji više zahtjeva o kojima mora odlučiti, tj. prvenstveno utvrditi deklaracijskom odlukom postojanje međusobnih potraživanja, a zatim konstitutivnom odlukom izvršiti prijeboj i urediti međusobna prava i obaveze stranaka u slučaju da je jedno od potraživanja imalo veću visinu.

Revizijski sud cijeni da iz odgovora na tužbu slijedi da tuženi u vezi utuženih računa iznosi tvrdnju da je to potraživanje ugašeno kompenzacijom (konstitutivna kompenzacijska izjava), a prigovor prebijanja ističe uslovno, tj. ako tužitelj osporava da su potraživanja zatvorena kompenzacijom. U reviziji navodi da se „prigovor prebijanja ne može istaći ako je prebijanje već izvršeno kako su pred sudom potvrdili M.R. i A.I.“. Stoga je ovaj sud stava da je drugostepeni sud pravilno cijenio da tuženi nije istakao prigovor radi prebijanja, već građanskopravni prijeboj.

Drugostepeni sud prihvata nalaz vještaka A.V. u kome navodi da su računi na kojima je zasnovan tužbeni zahtjev plaćeni kompenzacijama. Ova ocjena, po stavu revizionog suda, nije pravilna i protivna je utvrđenim činjenicama i dokazima izvedenim u toku postupka.

Ovaj sud cijeni da tuženi nije dokazao da je kompenzacijom broj ... od 2.7.2012. godine na iznos od 81.997,91 KM, kompenzacijom broj ... od 2.7.2012. godine na iznos od 351.777,83 KM, kompenzacijama od 9.7.2012. godine na iznos od 6.142,50 KM i na iznos od 3.327,95 KM i kompenzacijom broj ... u iznosu od 179.619,90 KM, za koje prihvata da su zaključene i sprovedene od stranaka kako slijedi i iz nalaza vještaka, zatvorio potraživanja po računima na kojima se zasniva tužbeni zahtjev.

Vještak A.V. u svom nalazu, jednako kao i vještak D.Š. u svom nalazu, jasno navodi da kompenzacijske liste „nisu ovjerene od strane tužitelja“, što po ocjeni revizijskog suda znači da nema saglasnosti stranaka o tome koji se računi plaćaju navedenim kompenzacijama. Tuženi koji tvrdi da su navedenim kompenzacijama plaćeni upravo računi na kojima je zasnovan tužbeni zahtjev, pravilom tereta dokazivanja morao je to i dokazati, a nije.

Kao što je već ukazano vještak A.V. se opredjelila za stav da su kompenzirani utuženi računi, iako u nalazu konstatuje da „nema druge dokumentacije koja valjano pokazuje šta je detaljno kompenzirano“, a nesporno je da kompenzacijske liste nisu obostrano prihvaćene od parničnih stranaka.

Iz obrazloženja pobijane drugostepene odluke se zaključuje da sud cijeni da je uplatom iznosa od 78.340,54 KM tuženi isplatio potraživanja po računima broj ..., ..., ..., ..., ..., ..., ..., ... i račune broj ..., ..., ..., ..., ..., ... i ... - za iznos od 1.174,34 KM, a da nisu plaćeni računi broj ..., ..., ..., ..., ..., ..., ... i ... -za iznos od 117,00 KM. Kao što je ukazano zaključak se temelji na stavu da se radi o računima koji su izdati nakon otvaranja stečajnog postupka i da je dužnik ovom uplatom mogao izmirivati obaveze samo po računima nastalim po otvaranju stečajnog postupka, ali ne i račune koji su dospjeli prije toga.

Uplatu iznosa od 78.340,54 KM od 3.9.2014. godine tuženi je dokazivao prilaganjem ispisa banke preko koje je izvršeno plaćanje (a.d. N.b.f.B.), iz kog se može utvrditi iznos koji je uplaćen i datum uplate, a ne sadrži izjavu o uračunavanju niti je ta izjava priložena uz ispis računa ili čitana kao zaseban dokaz.

Odredbom člana 312. stav 2. ZOO je propisano: „ Kad nema dužnikove izjave o uračunavanju, obaveze se namiruju redom kako je koja dospjela za ispunjenje“.

Tužitelj je ovom uplatom, kod toga da se dužnik nije decidirano izjasnio o uračunavanju, pravilno namirio obaveze redom kojim su dospjele za ispunjenje. Time se osnovanim ukazuje i zahtjev tužitelja za plaćanje zakonske zatezne kamate na račune koji su obuhvaćene uplatom iznosa od 78.340,54 KM, a period docnje je pravilno određen tako da počinje od dana dospijeća svakog pojedinog računa pa do 3.9.2014. godine, kada je izvršena uplata.

Odredbom člana 82. stav 1. Zakona o stečajnom postupku je propisano: „Ako je stečajni povjerilac u vrijeme otvaranja stečajnog postupka imao na osnovu zakona ili ugovora pravo na prebijanje, otvaranje stečajnog postupka nema uticaja na njegovo pravo“. Pozivanje suda na ovu zakonsku odredbu nije utemeljeno jer tuženi nema svojstvo stečajnog povjerioca s obzirom da potraživanje u iznosu 84.499,63 KM nije prijavio (član 60. Zakona).

Na osnovu odredbe člana 250. stav 1. u vezi sa odredbom člana 248. ZPP, odlučeno je kao u izreci.

Predsjednik vijeća
Tanja Bundalo

Za tačnost opravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Ačić